

Sớm Bạc Đầu

Contents

Sớm Bạc Đầu	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3

Sớm Bạc Đầu

Giới thiệu

Edit: Thạch Họa LamBeta: Dạ DuMột đoạn văn chứa nội dung đồ sộ của một truyện dài hàng trăm chương mà không r

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/som-bac-dau>

1. Chương 1

Trong gương phản chiếu một bóng hình khô khan vàng vọt, ánh dương quang mờ nhạt bên ngoài chiếu qua ửng hồng song cửa sổ, ngẩn ngơ vuốt lên mặt gương đồng nặng trĩu, ngón tay tái nhợt không chút sức sống, một lần chạm vào mặt kính in bóng dung nhan dù đã phủ đầy phấn trắng mà vẫn không giấu đi được vẻ tiêu tụy, cằm nhọn, hai má hõm sâu, nếu không nói đến bản thân thì chắc chẳng ai biết mình là một nam nhân, trang dung tinh xảo, dung mạo từng xinh đẹp tuyệt trần, lại thêm đôi khuyên bằng hồng ngọc hai bên tai, nhuộm màu cũ kỹ.

Nhẹ nhàng xoa lên viên đá quý đỏ rực chói mắt, sụt qua hai bên má, dè dặt, trân trọng như lưu luyến, như hồi tưởng, động tác vuốt ve lặp đi lặp lại, nhớ kỹ chính mình vì muốn người kia vui vẻ mà biến thành nữ nhân, người kia thoải mái, ban cho y cặp khuyên tai này, từ đó về sau y không còn dùng đến quần áo của nam tử nữa, mà trên tai cũng có thêm hai lỗ nhỏ.

Tầm mắt hạ xuống, dưới tầng tầng lớp lớp váy thêu lả lướt uốn lượn trùng điệp lộ ra mũi giày thêu hoa bằng tơ tằm, bó chân, đối với một thiếu niên đã đến tuổi trưởng thành mà nói, sẽ ra sao ——

Nhưng y vẫn cứ làm, chỉ vì một cái nhìn của người kia, chỉ vì muốn hấn nhìn lại một lần, nghiêng răng khiến xương chân vỡ vụn, xô vào gót ngọc thêu vô số dải mây ——

Sinh mệnh cố gắng giãy dựa theo nhịp vận động mờ nhạt cuối cùng của trần ai, sau đó, rơi xuống, bám trụ, nếu không thể vùng lên ...

Y phải trở thành người trả giá hết thấy

Vì người kia y cam nguyện bỏ ra tất cả, cho dù là sinh mệnh, tôn nghiêm —— tấm lòng

Ngửa đầu, một ngụm uống cạn, y đã không còn gì để bỏ ra nữa, lần này liệu người kia có còn đến nữa không?

Lảo đảo đến bên cửa, có lẽ độc phát tác, ngã ngồi trên nền đất, lẳng lẳng nhìn, chỉ là lẳng lẳng nhìn mà thôi, hi vọng người kia có thể liếc y một cái, liếc một cái là tốt rồi, nhưng hắn vẫn không nhìn qua, xe vua đã lộc cộc đi xa mất rồi ...

Ánh mắt hoảng hốt, mãi đến khi thanh âm cuối cùng trở về yên lặng ...

Cổ đại từng đám, mọc tươi tốt xoắn bện lấy nhau, tơ liễu lả lơi phiêu linh như tuyết, một trận gió thổi qua, không giấu được thân thể trắng xóa cứng lạnh.

Y cả đời này cũng nên vì người kia mà trả giá hết thấy

Vì người kia, y cam nguyện trút bỏ mọi thứ, dù là tôn nghiêm, dù là sinh mệnh

2. Chương 2

Khi mở mắt, ta cứ ngỡ ông trời lại bày ra một trò đùa mới với ta, ngay sau đó liền hiểu, thuốc người nào đó cho ta có vấn đề, buồn cười một người chưa chết như ta lại bị quần chiếu vút ra bãi tha ma. Đúng vậy! Chỉ quần một cái chiếu, xoa hai bên tai, cười khổ, trang sức trên người sợ là đã bị người ta chia chác hết, cũng tốt, vốn đều là những thứ không nên mang theo.

Kéo lê thân thể nặng trĩu, nương theo bóng đêm mà rời khỏi nơi xương trắng vương vãi khắp nơi này, mùi xác thối tràn ngập, thật kỳ lạ là ta không hề thấy sợ hãi, có lẽ trong lòng đã tự coi mình không khác gì đồng xương trắng kia.

Tiết xuân se lạnh, mưa bụi mông lung, nhìn lại nơi kia, tình cùng lắm cũng chỉ như tơ liễu bị mưa quật nát, sau một cơn gió như đám mây nhẹ cuốn rơi xuống mặt sông. Nhưng qua bốn mùa xuân lại đến, y như hoa nở hoa rơi, không có tận cùng.

Hồ nước mênh mông nghiêng nghiêng gợn sóng, lặn tẩn đuổi theo ánh nắng ban ngày, mênh mông bất tận, gió cũng vắng lặng tiêu điều.

Sư phụ là một người tốt lắm, nếu không gặp sư phụ có lẽ ta đã sớm rời bỏ trần thế phồn hoa như gắm lụa này rồi, phần ân tình đã thu nhận ta sau này nhất định phải trả.

Nước sông rả rích cuốn con thuyền lá cô đơn.

Người vốn tưởng sẽ không bao giờ gặp lại nữa, ai ngờ lại đụng phải nhau.

Hoàng đế cải trang và lang trung đi du hồ, một người bị thương, một người mang theo thuốc, rồi lại là một loại nghiệt duyên thế nào a!

“Còn chưa thỉnh giáo đại danh của tiên sinh?” Hắn cười hỏi.

“Lâm Tầm.” Tên của ta chưa hề thay đổi, chỉ là người quên mà thôi.

Hoàng đế cải trang yêu lang trung du hồ ...

Lại vẫn không nhớ ra Lâm Tầm

“Về cùng trẫm đi, Lâm Tầm.” Hoàng đế cuối cùng cũng cố ý biểu lộ thân phận, ta cũng theo dự đoán của hắn mà cho hắn một câu trả lời kiểu thụ sung nhược kinh.

Ngày hôm sau, ta biết mình nên rời đi.

Siết chặt gói quần áo trên người, người vẫn không nhớ ra sao!

Hoàng đế lao lực một đêm sẽ không dậy quá sớm ...

Lại một mùa xuân tươi đẹp, hoa đào vẫn như năm nào rơi hồng khắp mặt đất

.

3. Chương 3

Có đôi khi ta thực sự nghĩ ông trời đang trêu đùa ta, người đánh hung nô, ta theo lời thầy đến tương trợ.

Khi gặp lại, người nói người không ngừng nghĩ đến ta, nhưng người vẫn không nhớ ra ta.

Lâm Tầm, lúc trước vì sao người không từ mà biệt ...

Lâm Tầm, trăm tìm người rất lâu ...

Lâm Tầm, không ngờ người lại là đồ đệ của y thánh ...

Lâm Tầm Lần này theo trăm trở về đi, trăm phong người làm ngự y...

Lâm Tầm ... Trăm nhớ người ...

Chỉnh đốn lại y sam hỗn độn, lãnh đạm nhìn dung mạo hoàng đế vẫn đang ngủ say ...

Yêu một người đã rất khó, lúc phải quên đi người đó lại càng khó hơn, sau khi quên rồi, quay lại yêu một lần nữa, khó gấp trăm ngàn lần ...

Duyên phận của ta và người có lẽ đã bắt đầu từ lúc đó nhỉ ...

Ta không còn là đứa bé ăn xin người mang về khi đi tuần thú phương nam, người cũng không còn là vị thần trong mắt đứa bé ăn xin đó nữa, hết thấy hết thấy, nợ ta đã trả xong.

Năm Tuyên Đức thứ sáu, cùng đế thân chinh đánh Hung Nô, chiến thắng, tháng sáu về triều, mở tiệc đãi công thần

Ta cười khổ nhìn hình rồng trên đầu, chân tay bị trói lại, còn nhớ sáu năm trước, khi mình ăn mặc tử mỹ chờ được lâm hạnh mà tim đập như sấm, bây giờ sao lại thành ra buồn cười thế này ...

Người đã đến rồi, ta nói cho người biết, Lâm Tầm người đời này đừng nghĩ đến chuyện rời đi.

Lại nói, thân thể này là do người không cần đến trước, lần này người có thể nhớ ta bao lâu? Một năm, hai năm ...

Tình cảm của người phải chia cho nhiều người lắm, hoàng hậu của người chắc sắp sinh thái tử rồi

Lâm Tầm, vì sao người không nói gì ...

Ta còn nói được gì sao?

Lâm Tầm, người ít nhiều gì cũng ăn một chút đi ...

Thứ cần trả ta đã trả hết rồi...

Lâm Tầm, người muốn rời khỏi trăm đến vậy sao?

Nhìn sắc mặt âm trầm của hắn, ta chỉ có thể cười khổ, người không phải đã có sủng luyện rồi sao? Hai gương mặt tương tự nhau chỉ cần giữ lại một cái là đủ rồi.

Lâm Tầm, coi như người lợi hại, người cút cho trăm, cút càng xa càng tốt.

Ta cười, nói, thảo dân cáo lui.

Vẫn là thông xanh um tùm, tiết trời âm u, sợ là tơ liễu hai bên đường lại bị quần nát hết mất thôi.

Mưa bụi mông lung, không ngờ lại rời đi vào lúc này.

Yêu một người đã rất khó, lúc phải quên đi người đó lại càng khó hơn, sau khi quên rồi, quay lại yêu một lần nữa, khó gấp trăm ngàn lần ...

Đã phai nhạt rồi thì tan đi

Sư phụ đã mất, vương bận cuối cùng không còn nữa Mờ mịt thả bước qua vài thôn xóm nhỏ, thể nhưng cuối cùng lại tới bãi tha ma bị vứt bỏ trước kia ... Ha hả, lá rụng về cội, còn chiếc lá trôi dạt thì biết về đâu đây? Trong mưa phùn lất phất, lại gặp nhau ... Ta kinh ngạc.

“Sao bệ hạ lại ở nơi dơ bẩn này?” Hắc không nói, chỉ vươn tay phải ra, trên tay, bảo thạch đỏ tươi vẫn lộng lẫy như năm nào.

Trầm lấy lại từ chỗ tên nô tài tay chân không sạch sẽ —— Trầm, nhớ ra người rồi —— Lâm Tầm, trầm ở đây chờ người rất lâu ——

Ta không biết nên nói gì, cười không nổi, khóc cũng khóc không nổi Người nóng nảy, tiến đến ôm chặt ta vào lòng, nói những lời ngọt ngào như nhiều năm trước đây Ta nhắm mắt rồi mở lời, “Ta theo người trở về.”

Ngày hôm sau, mọi người đều biết, đại công thần Lâm Tầm trở thành luyện sủng của hoàng đế —— Ta lại về nơi trước kia ta ở, chỉ là không có cỏ dại, đồng thời cũng không có bình yên ...

“Người là thứ hồ ly tinh không biết xấu hổ, mị hoặc hoàng thượng tội đáng chết vạn lần ...”

Một nữ nhân trang dung tinh xảo, ta chưa bao giờ gặp qua, chắc là sau khi ta đi rồi mới tiến cung, bên cạnh người kia chưa bao giờ thiếu người sưởi ấm giường, vô luận nam nữ đều chờ hắc lâm hạnh, chờ hắc nhìn đến.

Nữ nhân trước mắt rất xinh đẹp, cho nên ta hôn nàng, mà kết quả là nàng bị người ta đánh vào lãnh cung, còn ta —— một ngày không xuống được khỏi giường.

Lâm Tầm, sao người có thể hôn nàng

Lâm Tầm, người không thể thích nữ nhân

Lâm Tầm, người chỉ có thể thích trầm

Ta cười ôm lấy cổ hắc, dâng lên đôi môi đỏ mọng “Bệ hạ, xuân tiêu khổ đoản, ngài còn muốn lãng phí sao?”

Tường ngoại trích đạo trung cung hảo

Bất tri trung cung hà nhân lão

Tường ngoại khổ thảo do khả phát

Tướng nội anh ca bạch đầu tảo..... bạch đầu tảo

Ngoài tường chỉ biết trong cung hảo

Không biết trong cung ai người lão

Ngoài tường cỏ khô vẫn nảy mầm

Trong tường anh vũ đầu sớm bạc Đầu sớm bạc

____Hoàn____

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/som-bac-dau>